

תולדות חיים – דוד קאסוטו (סיפורי)

דוד נולד בפירצה (27/9/37) לנתן וחנה קאסוטו משפחה פירנטינית שנתקיימה בעיר בונדאווה מאמצע המאה הטי"ז ממגורשי פורטוגל שהגיעו לעיר אחרי שהיה של כ-50 שנה בטורקיה. אח שני לארבעה ילדים שושנה הבכורה דניאל וחווה. האחות הקטנה לא שרדה את המלחמה אחרי שנפרדה בכורח הנסיבות מאמה. יתר הילדים הוסתרו אצל משפחות נוצריות שהצילו את חייהם. נתן וחנה הובלו לאושוויץ חנה שרדה והצטרפה לילדיה בארץ; אחר המלחמה עזבו את פירנצה (בעזרת הדודה חולדה קמפנינו וזקניהם מצד אמם אמה ונתנאל דיגואקיניו) והצטרפו (בשנת 1945) לזקניהם מצד אביהם בארץ ישראל שמחה ופרופ' מ"ד קאסוטו, שהגיעו ארצה בשנת 1939 עוד טרם פרוץ מלחמת העולם השנייה, הסבא הוזמן על ידי חיים וייצמן ללמד באוניברסיטה העברית. שנותיו הראשונות של דוד עברו בנועם יחסי בן למשפחה אורתודוקסית נאורה מודעים למשמעותה של פירנצה עיר הרנסאנס ולרקע היהודי פורטוגזי על כל המשתמע מקביעות אלו; שתי עובדות שיקבעו את אישיותו של דוד בעתיד.

עם אבא שהיה רופא עיניים יזוע בעירו ורב של קהילת פירנצה ואחותו הבכירה שושנה היו יוצאים מדי יום ראשון, שהיה יום חופשי, לסיורים בגבעותיה של פירנצה וכך היו מתוודעים לנופייה היחודיים; האב – רוכב אופניים מנוסה היה לוקח את שושנה על הרמה ואת דוד על הכיורן; בשלב מסוים היה קושר את האופניים לאחד העצים והיו ממשיכים ברגל אל נופי טוסקנה קוטפים תותי יער ואוספים זיתים ומביאים את שללם לאמא שהיתה מכינה מהם מרקחת מתוקה וזיתים כבושים. הטיולים הללו היו הזדמנות מצוינת לספר לילדים מסיפורי המקרא או סיפורים על תולדותיה של פירנצה כמו סיפורי בוקצ'ו כשהם מנוטרלים כמובן מכל סממן שלא התאים לילדים בגיל 5 ו-6. פעמים היו מתמקדים טיוליהם ביצירות אמנות של גדולי הרנסאנס במוזיאונים, ובמבני ציבור, שם למדו על האמנים הגדולים ויחד עם זאת על סיפורי המקרא והמיתולוגיה היוונית כשאבא מכין אותם לחיים בצל אותם גאוני עולם.

בערבי שבתות סביב שולחן השבת היה האב מעשיר אותם בכל הקשור לעם ישראל לארץ ישראל ולתורת ישראל; האם היתה מדרבנת אותם לכתוב מכתבים לסבא וסבתא בארץ ישראל מכתבים שכנראה לא נשלחו מעולם. הזמנים נעשו קשים יותר ויותר בסוף קיץ 1943 כבשו הגרמנים את איטליה הצפונית והמרכזית. האב היה באותם הימים רבה הראשי של פירנצה ועסק במרץ רב בהצללת בני עירו ופליטים רבים שהגיעו לפירנצה מצפונה וממערבה של אירופה. ב-29 בנובמבר נלכד על ידי הגסטאפו וכעבור מספר ימים נתפסה אימם ודודם שאול קמפנינו שניסו במהלך מסוכן, לשחרר את האב מכלאו (על רבים שניצלו בידי נתן נודע לילדי קאסוטו רק כעבור שנים רבות). הילדים פוזרו אצל נוצרים שהסכימו לקלוט אותם.

תמו הימים הטובים דוד התרגל למשפחה שקלטה אותו משפחת קולצי הוא צריך היה להתרגל למאכל טרפות והדבר לא היה קל לו; הסבתא "הגיחה" ממקום המחבוא שלה ושיכנעה אותו לאכול את כל המוצע לו הוא חייב היה להתרגל לאורח חיים שהיה זר לו, כל יום אי לבקר בכנסייה כל לילה ללכת לצפות בסרט פעולה כלשהו; יום אחד בפואיקה של הקולנע ניגש אליו חייל גרמני שהתלהב מהילד הבלונדיני ורצה לקחתו בזרועותיו, זעקותיו של דוד המבוהל עלו השמימה מאותו יום השאירו אותו לבד בבית. הסיכון היה רב מדי.

נתן שהוא מסתתר בין השמיכות פוחד מהחושך ומהבדידות הייתה אמו מתגלה לו בחלום כשהיא מנסה להתעלל בו – פחד הנטישה התגבר עליו, היה מתערער מכוסה זיעה קרה היה שב ומתכסה בשמיכה, היה זוכר את הסיורים של אבא ואת לטיפותיה של אמא, השתדל לא להרדם ולא לחלום עד שבני הבית היו שבים מהצפיה בסרט היומי.

המלחמה נגמרה הדודה חולדה והזקנים דיגואקיניו כינסו את הילדים ולפי צוואת הוריהם ירדו בספינה "פרינסס קטלין" ועלו ארצה בדרך ליגאלית בעזרתו של יצחק בן-צבי. הסבא משה דוד והסבתא שמחה קיבלו את הילדים תחת חסותם בעיר ירושלים מאז לא מש מירושלים מלבד תקופת למודיו בטכניון.

שבע שנים גדלו במחיצתם כשהסבא מחזיר אותם לאורח החיים שהורגלו אליו לפני "המבול" ולילדות כמעט נורמלית וכך אט אט שבו הילדים לאיתנם הפיסי והנפשי. המשפחה השתייכה לקהילה קטנה של יוצאי איטליה בבית כנסת קטן בבית ספר שפיצר ברח'הנביאים בירושלים התכנסו יוצאי איטליה בשבתות ובחגים וכך הפך דוד אמון על הנוסח האיטליאני; בגיל שמונה קרא בציבור את ההפטרה הראשונה שלו.

יום אחד נודע למשפחתו שהאם ניצלה ממחנות המוות הילידים חיכו לה בכליון עיניים . המפגש לא היה קל, דוד חלם על אמא רכה ואוהבת וחזרה אליהם אישה שאותות הסבל והמחנות ניכרו בה היטב. לא עבר זמן רב עד ששבה לעצמה החלה לעבוד בהזטה כלבורנטית ובשיירה להר הצופים ב- 13/5/48 ניספתה בהתקפה נפשית של הכוחות הבלתי סדירים של קאוקגיי והוכרה כחיילת שנפלה בירושלים בעת מילוי תפקידה.

הכאב שוב הלם בילדים ועל הסבא והסבתא הוטלה משימה מחודשת לרפא גם את הפצע הזה! דוד למד את מנהג התפילה של בני רומה והיה נוהג לעבור לפני התיבה (בעיקר בערבי שבתות) עוד טרם מלאו לו עשר שנים.

בהגיעו לגיל מצוות הסבא הכין אותו לקרוא בתורה, שנה לאחר מכן נפטר סבא ודוד המשיך לגדול ולהתפתח תחת עינה המשגיחה של סבתא שימחה שעתה מוטל היה עליה לשמש לילדים הורה ומחנך. דוד סיים את לימודיו התיכוניים בבי"ס "מעלה" בירושלים. שני אנשים השפיעו עליו מאד בימי התיכון: האחד הרב מנחם עמנואל הרטום בן דודו של אביו נתן קאסוטו, שהדריך אותו בנבכי הנוסח האיטליאני ובמחשבת ישראל של יהדות איטליה והפך אותו עוד בצעירותו לאחד מנושאי התפקידים הליטורגיים בקהילה האיטלקית. השני ד"ר אומברטו נכון שהבין שניתן לסמוך על הבחור כממשיכו בנושא הצלת הנרבות של יהודי איטליה שימורם והבאתם לתודעת הציבור ותוך כך נטע בו גם את תכונת המנהיג!

דוד התגייס לצבא ושירת במסגרת הנח"ל המוצנח. היה ממקימי ההיאחזות כרם שלום (1955) ובשנת 1956 השתתף במלחמת קדש בעמדה הקדמית של ההאחזות שבה שירת. במסגרת הנחל לפני ואחרי האימון המתקדם ניקלט בקיבוץ לביא ושם הכיר את זאת שהיתה עתידה להיות אשתו נעמי לבית כהן

מעט אחרי גמר הצבא (1958) נרשם ללימודי הארכיטקטורה בטכניון בחיפה. נדיה ממחלקת השיקום במשרד הביטחון פנתה אליו בשנת 1960 וביקשה ממנו בשם שר הביטחון דאז דוד בן גוריון, להצטרף למועצה להנצחת החייל (כנציג יתומי צה"ל) דוד נאות ושימש כחבר המועצה במשך כעשרים שנה ובתור שכזה נתבקש להכין עם עוד נציגים של המועצה פרוגרמה לאתר ההנצחה הלאומי למלחמות ישראל "הר איתן". פרויקט שהמשיך ללוות עד סוף שנות ה-90 של המאה העשרים.

דוד סיים את לימודי הארכיטקטורה ובשנת 1963 חזר לירושלים. עבד מספר שנים במשרדיהם של האדריכלים יוסף שיינברגר, דוד רוזניק וישראל לויט. במלחמת ששת הימים השתתף בכיבוש הגדה ועם שובו מהמלחמה הפך שותף במשרדו של אדריכל ישראל לויט ובשנת 1973 פתח את משרדו העצמאי.

בראשית שנות השבעים הלך ד"ר שייא נכון לעולמו ועל דוד הוטלה המשימה לשמש יו"ר של יהודי איטליה בארץ כשהמרכז נקבע מאז ועד היום בבניין שמידט ברח' הילל בירושלים. מאז במשך 30 שנה עם הפסקות מסוימות שירת דוד בתפקיד הייחודי הזה (השנה החליט להעביר את שרביט המנצחים לדור הצעיר, דור שקודם על ידו במהלך השנים)*.

במסגרת עבודתו כאדריכל תכנן וביצע מבני ציבור, בתי כנסת וישובים רבים אך נושא הקודש בארכיטקטורה הפך לנושא מוביל בתחום התמחותו המקצועית, עיקר עבודתו זו נתבצע בירושלים. בשנת 1952 הובא לארץ בידי הרב מ.ע. הרטום ומשה הכוהן פיראני בית כנסת עתיק מקונליאנו ווניטו. ד"ר נכון מיקם אותו בבית ספר (המנוח לשעבר) שמידט שהפך באותם ימים לתיכון "מעלה" (שם למד דוד את כל שנות תלמודו בירושלים). בית הכנסת הוצב בקאפלה של המינור ומאז הוא שם וסביבו התגבש מוזיאון יהדות איטליה.

יחד עם ד"ר נכון תכננו את הרחבת המקום לאוסף של יודאיקה איטלקית, באותם הימים נושא היודאיקה עוד לא היה ב"מודה" כפי שהוא היום דוד התמסר לפיתוח הזה בכל מאודו וזיכה את המקום להערכה ציבורית רבה.

דוד כתב עשרות מאמרים בתחום הארכיטקטורה כשרובם עוסקים בבניית הקודש ורבים מהם עוסקים בתולדות בניית הקודש באיטליה. בשנת 1983 זכה מוזיאון יהדות איטליה תחת הנהגתו וניהולו להפוך למוזיאון מוכר והוא הלך והתרחב; בהמלצת הגב' אורה הרצוג אשת הנשיא זכה באות ארץ ישראל יפה ובהמלצת שר החינוך יצחק נבון זכה המוזיאון להכרה רשמית כמוזיאון מוכר. בתמיכה (מסויגת משהו) של ראה"ע מר טדי קולק (שרצה להרוס את הבניין כדי להפוך את המקום לחניון גדול אך ניאות להמתין) זכה להערכת ולתמיכת העירייה. וכך הודות למוזיאון ניצל בניין רב חשיבות מפל"ה.

* כל עשייתו הקשורה לאיטליה ויהדות איטליה נעשה תמיד בהתנדבות מוחלטת.

בשנת 1990 אחרי שנמצא תורם מותאים הוקמה עזרת הנשים של בית הכנסת וכך חזר בית הכנסת להיראות כמעט במדויק כפי שהיה בקונליאנו שבחבל וונציה לפני העתקותו ארצה. האוסף התעשר בעוד ועוד פריטים והוא גדל והתפתח והפך להיות האוסף החשוב ביותר ליודאיקה איטלקית בארץ.

בכל העשייה הזאת נעזר דוד בחברים רבים ובראש ובראשונה בבנימין לזר שעמד על ידו ועדיין עומד לידו בכל דבר ועניין.

בשנת 1993 הפך דוד לחבר מועצת העיר ואחרי ימים לא רבים הפך להיות סגן ראש העיר (באותה תקופה החליף בנימין לזר את דוד בניהול חברת יהודי איטליה כדי למנוע ניגוד עניינים ולזות שפתיים). בתור שכזה הופקדו בידי נושא התרבות נושא תוכנית האב האסטוטוטגית ויו"רות של חברת "מוריה". דוד היה סגן ראש עיר פעיל ודינאמי ובכל אשר עשה הצליח. התרבות שולשה בימיו ותוכנית האב האסטוטוטגית קרמה עור וגידים תחת שרביטו ושני כבישים שהקלו מאוד את חיי התושבים בעיר הוקמו בתקופת כהונתו - כביש בגין וכביש מסי 1.

עוד תפקידים רבים הופקדו בידי על ידי ראה"ע אהוד אולמרט והם הוצאו לפועל בצורה מופתית. דוד השתתף בכינוסים רבים שעסקו בירושלים מחוץ גיטא וביהודי איטליה מאיזך גיטא ובאמצעות הידע הרב שרכש והאהבה העצומה שהקדיש לתחום האמנות של יהודי איטליה הביא את הנושא למודעות ציבור החוקרים והציבור הרחב בכלל. באוניברסיטאות ובמוזיאונים ראו עתה בנושא עניין חשוב להתגדר בו.

מרכז יהודי איטליה בירושלים הפך למקום מרכזי לביקורי שוחרי יודאיקה אך גם לביקורי אישיות רמות מעלה מאיטליה בארץ ואף שירושלים היתה מנודה על ידי רוב המבקרים הרשמיים של ארצות אירופה, בזכות המרכז הפכה ירושלים לעיר שנכללה בביקורים הרשמיים של מבקרים איטלקיים רמי מעלה. (יש לציין שבתחילה השלטונות האיטלקיים ראו בהעתקת בתי כנסת מאיטליה לישראל מעשה שהוא ספק ליגאלי אך עם הזמן ועם התועלת הדיפלומטית שהביא המקום לשלטונות איטליה הוכרה בדיעבד חשיבות הנוכחות החומרית האיטלקית יהודית בארץ).

אחד השגרירים האיטלקיים התבטא שהפזורה האיטלקית בישראל לעומת יתר הפזורות האיטלקיות בעולם, הינה הפזורה החשובה ביותר מבחינת מרכיביה והתרבות שהיא מייצגת.

בזכות עשייתו הארכיטקטונית ופרסומי הרבים הכירה בו המועצה להשכלה גבוהה – ירושלים בשנת 2002 כפרופסור חבר ובשנת 2004 הזמינה אותו נשיאות מכללת יהודה ושומרון לשמש כראש המחלקה לאדריכלות במכללה.

דוד פרסם מאמרים רבים בנושא תולדות האדריכלות ותולדות מבני הדת היהודית בעולם וכן פרסם ספר על בתי הכנסת בוונציה ערך ספר יסודי בתחום האמנות היהודית ולאחרונה ערך ספר על תולדות בתי הכנסת בכללותם ("יועשו לי מקדשי"). דוד ערך והשתתף בספר עב כרטס בהוצאת אוניברסיטת בר-אילן על "אמנות ויהדות" והוא משמש טקסט-בוק בבתי ספר גבוהים לאמנות. לאחרונה נתבקש להכין טכסטוס לספר צילומים ייחודי על ירושלים שהתפרסם בימים אלו בארבע שפות. הוא גם עוסק היום בהכנת ספר על חורבת ר' יהודה חסיד של יד בן – צבי .

דוד קאסטו שימש במשך שנים (1990 – 1999) חבר דירקטוריון של מוזיאון ישראל חבר דירקטוריון של תיאטרון ירושלים (1993 – 1999) חבר דירקטוריון של מוזיאון מגדל דוד (כני"ל) כולם מוסדות יסוד של תרבותה של ירושלים.

משנת 1992 עד היום הוא חבר במועצת יד בן צבי וחבר הנהלתה בתפקיד זה היה שותף בדרכים שונות לעשייה הדינאמית של הגוף היחודי הזה כמו כן שימש לסרוגין בהנהלת מכון בן צבי וכיום הצטרף כמשקיף למועצת תרבות הלאדינו בראשות יצחק נבון. דוד חבר בחבר הנאמנים של "בצלאל" וחבר במועצת מכללת אמונה בירושלים. דוד יום והקים את המכון לחקר יהדות אטליה ומשמש חבר הדירקטוריון שלו. בשנת 2007 מונה כיו"ר דירקטוריון של "קרן ילדנו – תקוותנו"

דוד זכה להכרה מצד הרפובליקה האיטלקית על פועלו בירושלים שזיכתה אותו קודם בתואר Cavaliere ובשנת 2005 בתואר האצולה הגבוה Commendatore (חתומים על התעודה נשיא

הרפובליקה האיטלקית Azelio Ciampi וראש ממשלתה Silvio Berlusconi)

קשריו עם ראשי השלטון באיטליה הביאו להתפתחויות דיפלומטיות לא מעטות שעדיין יפה להן השתיקה. הוא הפך ליועץ רצוי בחצרותיהם של אנשי השלטון ויוצרי דעת קהל באיטליה והופיע פעמים רבות בתוכניות טלוויזיה ורדיו איטלקיות כשהוא בקולו ובדמותו מייצג את עמדת העם בישראל ועושה כמיטב יכולתו לחבב את החברה והעשייה הירושלמית והישראלית על הצופה האיטלקי.

דוד הגה ויזם תערוכה גדולה על יותר 2000 משנות נוכחות יהודית באיטליה - ITALIA- EBRAICA שהוצגה בסוף שנת 2008 במוזיאון א"י ברמת אביב והיא תנויד לניו יורק, לברלין ולרומה . הקונצפט

של התערוכה הוא האינטראקציה בין תרבות איטליה ליהדות לאורך יותר מאלפיים שנה. התערוכה זכתה להערכה עצומה מצד הציבור שנהנה אליה בהמוניו.

לאחרונה פנה דוד לחקר ותולדות היהודים בסיציליה ויזם חתימת אמנה בין איחוד הקהילות היהודיות באיטליה עם שלטונות מחוז סיציליה עובדה שאמורה לקדם מאד את חקר היהודים בארץ זו שיהודים חיו בה במשך כאלף שנה עד שגורשו ממנה בידי פרדיננד ואיזבלה בשנת 1492 ; ביוזמתו מתוכנן להיבנות מוזיאון בפאלרמו שיספר את סיפורה של יהדות עלומה זאת. בחקר יהודי סיציליה טמונה הבנה רבה למה שאירע ליהודים אחרי הגירוש מא"י בידי הרומאים והתנחלותם בדרומה של ארץ המגף.

מאז הוקמה ב 1982 שימש דוד כסגן יו"ר של האגודה לאמנות יהודית והיה יחד עם פרופי בצלאל נרקיס ממפחי הרוח החיה והעניין בנושא זה שהיום הפך לנחלת הכלל. דוד קיבל פרס נסיה ומרדכי נרקיס לאמנות יהודית של האוניברסיטה העברית. עם פטירתו של פרופי ב. נרקיס נבחר דוד לשמש כיו"ר האגודה. בשנת 1993 נבחר דוד קאסוטו להדליק משואה בהר הרצל בין העצמאות ה - 45 למדינת ישראל.

במשך שנות עבודתו התגלה דוד קאסוטו כמומחה בארבעה נושאים : תולדותיה של ירושלים, בעיקר בתקופה העות'מאנית ותולדות הבניה הסקראלית של עם ישראל , שואת יהדות איטליה והחינוך לאדריכלות.

דוד נבחר בשנת 1998 לחבר מועצת "יד ושם" והוא משמש בכל הזדמנות אפשרית יועץ ל"יד ושם" הן בנושא חסידי אומות העולם מאיטליה והן בכל נושא שבו הוא יכול לתרום למוסד אם "כאיש עדות" ואם כבעל מקצוע שעצמו נשמעת ומקובלת על דעת הכלל.

אהבתו לשלושת הנושאים הללו הדריכה אותו במהלך חייו הן בעבודתו והן במחקרו ומשמשים עד היום קטליזטור לעשייתו לימודו ויצירתו.

אהבתו לעם ישראל וארץ ישראל מכורתו ולאיטליה ארץ מולדתו הפכו את דוד לגשר בין שתי התרבויות המכוננות הללו שהן כה רחוקות ועם זאת כה קרובות זו לזו. ההומניזם האיטלקי מול החשיבה האבסטרקטית יהודית של עם ישראל.

מרכז יהודי איטליה עם בית הכנסת העתיק מוזיאון היוזאיקה המכון לחקר יהדות איטליה ומרכז השימור הפך דגם לחיקוי ובעצם, במדינה שכולה מקובצת מעמים וממוצאים שונים, זוהי דוגמה להתוויית דרך לתעד את מקורותינו ; יהדות איטליה הפכה, איפוא, מורת דרך ויוד הוא שניצח על המלאכה.

לדוד ונעמי 6 ילדים ו 19- נכדים.

תולדות חיים של דוד קאסוטו

2010

- דוד קאסוטו נולד בשנת 1937
- היה ילד מסתתר בתקופת השואה
- עם גמר מלחמת העולם השנייה והגליית הוריו (נתן וחנה) למחנות השמדה (1943) היגר לא"י שאליה הגיעה גם אמו בסופו של דבר (1946). היא נפלה בירושלים במלחמת השחרור
- גדל בבית זקנו הרב פרופ' מ"ד קאסוטו פרשן המקרא וההיסטוריון הידוע.
- למד ארכיטקטורה בטכניון בחיפה וקיבל תואר אדריכל ובונה ערים בשנת 1963
- תכנן עשרות מבני ציבור, מבני מגורים ועוד בארץ ובעולם
- פרסם עשרות מאמרים על ארכיטקטורה בכלל ועל ארכיטקטורה ואמנות יהודיות בפרט
- חבר מועצת "יד ושם"
- חבר מועצת יד בן צבי
- חבר הנהלת יד בן צבי
- יו"ר חברת יהודי איטליה בישראל (1973 – 2008)
- סגן ראש העיר ירושלים (1993 – 1998) ובמסגרת תפקידו זה הכין "תכנית אסטרטגית לירושלים 2020" (שעסקה בהיבטי תכנון שונים: פיסי, מוניציפאלי, דמוגרפי, כלכלי ותרבותי)
- ממונה על התרבות בעיר ירושלים
- יו"ר חברת "מוריה" העירונית ממשלתית שבמסגרתה תוכננו ובוצעו צירי תנועה ומבני ציבור עיקריים בירושלים
- משנת 1997 הוא מלמד ארכיטקטורה
- 2004 – 2008 ראש בית הספר לארכיטקטורה במרכז האוניברסיטאי באריאל
- ב 2000 קיבל תואר פרופסור מהמועצה להשכלה גבוהה – ישראל
- קאבליר וקומנדטורה (תארי אבירות) של הרפובליקה האיטלקית
- מ 2007 נשיא "קרן ילדנו – מרכזי תקוותנו" ששמה לה מטרה להעצים ולחזק נער שוליים ב 7 מרכזים בארץ
- מ 2007 יו"ר האגודה לאמנות יהודית בישראל

David M. Cassuto (born Florence, Italy, 1937)

Hidden child during the Shoa

After the end of the Second World War and his parents' (Nathan & Anna) deportation to the death camps (1943) immigrated to Eretz Israel, where he was joined by his mother (1946) who fell later on in Jerusalem during the Independence War.

He grew up in the home of his grandfather, Prof. M. D. Cassuto, the well known historian and biblical commentator.

Studied architecture at the Technion in Haifa, receiving his degree in 1963.

Designed dozens of public and residential buildings in Israel and abroad.

Published dozens of articles on architecture in general and on Jewish art and architecture in particular.

Member of the assembly of Yad Vashem

Member of the Board of Directors of Yad-ben-zvi

President of the Italian Jewish Community in Israel, 1973–2008

Deputy mayor of Jerusalem, 1993–1998 as such he prepared a Strategic plan for Jerusalem 2020 (physical, municipal, demographical, economical, cultural), he was appointed councilor for the culture of the city and president of the Moriah municipal association assigned to the creation of large structures and new arteries in the City.

He has taught architecture since 1997.

Since 2004, to 2008, head of the School of Architecture at the University center in Ariel.

Awarded the rank of professor by the Council on Higher Education. 2000.

Cavaliere and Commendatore of the Republic of Italy.

Since 2007 President of the Philanthropic Association Keren Yaldenu –
Merkaze Tikvatenu a corporation who takes care of the rehabilitation of
emarginated youngsters.

Since 2007 President of the Association of Jewish Art in Israel